

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

IZBA KARNA

Zbiór urzędowy
tłoczony z polecenia
Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego

7
2025

**ZBIÓR URZĘDOWY
TŁOCZONY Z POLECENIA
PIERWSZEGO PREZESA SĄDU NAJWYŻSZEGO**

7
2025

Opracowane do druku
przez Kolegium Redakcyjne Izby Karnej Sądu Najwyższego

Treść:

I.	Zbiór orzeczeń	str.	1
II.	Skorowidz artykułowy	str.	61
III.	Skorowidz przedmiotowy	str.	62
IV.	Wykaz orzeczeń	str.	66

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
www.wolterskluwer.pl
czasopisma@wolterskluwer.pl
nr infolinii 801 044 545, prenumerata@wolterskluwer.pl

Skład i łamanie: Master, Łódź
Nakład: 850 egz.

ISSN 2545-2436

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO IZBA KARNA

Rok 2025 – Numer 7

I

42

**WYROK Z DNIA 23 KWIETNIA 2025 R.,
V KK 466/24**

Zatwierdzenie przez prokuratora na podstawie art. 175 § 2 zdanie drugie k.k.s. wydanego w toku dochodzenia postanowienia finansowego organu postępowania przygotowawczego o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych, nie stanowi objęcia nadzorem dochodzenia przez prokuratora. W takiej sytuacji akt oskarżenia wnosi do właściwego sądu finansowy organ postępowania przygotowawczego (art. 155 § 4 k.k.s.).

Przewodniczący: sędzia SN P. Mirek.

Sędziowie SN: J. Matras (sprawozdawca), B. Skoczowska.

Prokurator Prokuratury Krajowej: M. Kozłowska.

Sąd Najwyższy w sprawie B. H. oskarżonego z art. 65 § 1 k.k.s. i in., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2025 r., kasacji, wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 czerwca 2024 r., V Ka 910/24, uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 21 lutego 2024 r., II K 778/20, i umarzającego postępowanie karne przeciwko oskarżonemu,

uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku w postępowaniu odwoławczym.

Uzasadnienie

B. H. został oskarżony o to, że: „od dnia 1 lutego 2018 r. do dnia 15 grudnia 2019 r. w [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu takiego samego zamiaru jako osoba odpowiedzialna za sprawy gospodarcze a w szczególności finansowe [...] Sp. z o.o. uchylał się od opodatkowania podatkiem od nieruchomości, poprzez niezłożenie w ustawowym terminie Burmistrzowi Gminy Ż. deklaracji na podatek od nieruchomości, a tym samym nieuregulowanie w terminie do 15 dnia każdego miesiąca, a za miesiąc styczeń do 31 stycznia, należnego podatku za lata 2018-2019 r., przez co narażono na uszczuplenie podatek w łącznej kwocie 188 468 zł, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 9 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.)”, tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2024 r., II K 778/20, Sąd Rejonowy w Kartuzach orzekł, co następuje:

„I. Oskarżonego B. H. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 1 lutego 2018 r. w [...], jako osoba odpowiedzialna za sprawy finansowe [...] Sp. z o.o. uchylał się od opodatkowania podatkiem od nieruchomości poprzez niezłożenie w ustawowym terminie, tj. do dnia 31 stycznia 2018 r. deklaracji na podatek od nieruchomości za 2018 r. i nie dokonywał wpłat obliczonego w deklaracji podatku od nieruchomości w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminie do dnia 15 każdego miesiąca, a za styczeń do 31 stycznia, przez co naraził na uszczuplenie podatek od nieruchomości za rok 2018 w wysokości 94 234 zł, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 9 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to, na mocy art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s., skazuje go na karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych po 120 (sto dwadzieścia) złotych każda;

II. Oskarżonego B. H. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 1 lutego 2019 r. w [...], jako osoba odpowiedzialna za sprawy finansowe [...] Sp. z o.o. uchylił się od opodatkowania podatkiem od nieruchomości poprzez niezłożenie w ustawowym terminie, tj. do dnia 31 stycznia 2019 r. deklaracji na podatek od nieruchomości za 2019 r. i nie dokonywał wpłat obliczonego w deklaracji podatku od nieruchomości w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminie do dnia 15 każdego miesiąca, a za styczeń do 31 stycznia, przez co naraził na uszczuplenie podatek od nieruchomości za rok 2019 w wysokości 94 234 zł, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 9 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to, na mocy art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s., skazuje go na karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych po 120 (sto dwadzieścia) złotych każda;

III. Na mocy art. 39 § 1 k.k.s. łączy jednostkowe kary wymierzone za poszczególne przestępstwa skarbowe i wymierza oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny po 120 (sto dwadzieścia) złotych każda”.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 25 czerwca 2024 r., V Ka 910/24, orzekł co następuje:

„I. na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w punktach I, II, III, oraz V i umarza postępowanie karne przeciwko oskarżonemu;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. B. kwotę 1033 zł 20 gr (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) tytułem kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym podwyższonych o stawkę podatku od towarów i usług;

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa”.

Kasację od tego wyroku na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania, a to art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez uznanie, że zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela wynikająca z faktu wniesienia aktu oskarżenia przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. i niezatwierdzenie go przez prokuratora, mimo że dochodzenie zostało objęte nadzorem poprzez zatwierdzenie przez prokuratora postanowienia o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych, co w rezultacie skutkowało umorzeniem przez Sąd odwoławczy postępowania w stosunku do oskarżonego, podczas gdy czynność polegająca na zatwierdzeniu przez prokuratora postanowienia o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych nie powoduje automatycznie objęcia nadzorem dochodzenia, co wynika z brzmienia art. 151c § 2 i 3 k.k.s.”

Podnosząc ten zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku i przekazanie sprawy oskarżonego B. H. temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W trakcie rozprawy kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej poparł wniesioną kasację.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, choć sama formalna konstrukcja zarzutu nie jest prawidłowa. Zarzut kasacji powinien sprowadzać się do wskazania tego uchybienia sądu odwoławczego, które jako pierwotne stanowiło rażące naruszenie prawa materialnego albo procesowego, a jego konsekwencją było wydanie wadliwego wyroku. Z treści zarzutu wynika, że skarżący pierwotnie rażące naruszenie prawa upatruje w wadliwym przyjęciu przez sąd odwoławczy, iż czynność prokuratora polegająca na zatwierdzeniu postanowienia o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych (art. 175 § 1 zdanie drugie k.k.s.) skutkuje objęciem nadzorem dochodzenia i tak opisane uchybienie stanowić powinno podstawę konstrukcji zarzutu kasacji. Nie można więc czynić sądowi odwoławczemu zarzutu uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i umorzenia postępowania na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1

pkt 9 k.p.k., skoro takie postąpienie sądu drugiej instancji było li tylko procesową konsekwencją stwierdzenia, iż akt oskarżenia nie został wniesiony przez prokuratora, a wymóg wniesienia przez prokuratora aktu oskarżenia wynikał z uznania, że doszło – na skutek wydania postanowienia na podstawie art. 175 § 1 zdanie drugie k.k.s. – do objęcia dochodzenia nadzorem przez prokuratora.

Zanim jednak zostanie przedstawiona argumentacja co do wadliwego stanowiska sądu odwoławczego, trzeba wskazać, że nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, jakoby nadzór prokuratora nad śledztwem i dochodzeniem prowadzonym przez finansowy organ postępowania przygotowawczego był normowany tylko w art. 151c k.k.s. Odmienny pogląd wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego i jest on oparty na twierdzeniu, że objęcie nadzorem przez prokuratora dochodzenia stanowi także przedłużenie przez właściwego prokuratora na podstawie art. 153 § 1 zdanie pierwsze k.k.s. na okres powyżej 6 miesięcy dochodzenia w sprawie o przestępstwo skarbowe, prowadzonego przez finansowy organ postępowania przygotowawczego (por. np. uchwała SN z dnia 28 stycznia 2016 r., I KZP 13/15, OSNKW 2016, z. 3, poz. 17; postanowienie SN z dnia 17 stycznia 2018 r., V KK 144/17), choć rzeczywiście w piśmiennictwie pogląd ten jest krytykowany z dość istotnymi argumentami (por. np. J. Zagrodnik, *Glosa do uchwały SN z dnia 28 stycznia 2016 r., I KZP 13/15*, OSP 2017, z. 7-8, s. 254-266; A. Zbiaciak, *Glosa do wyroku SN z dnia 18 listopada 2021 r., V KK 350/21*, OSP 2022, z. 5, s. 61-67). W tym układzie nie można więc zasadnie twierdzić, że sąd odwoławczy istnienia czynności nadzoru nad dochodzeniem prowadzonym przez finansowy organ postępowania przygotowawczego mógł poszukiwać tylko w unormowaniu z art. 151c § 2 k.k.s. Z drugiej strony, rację trzeba przyznać skarżącemu, że fakt złożenia przez finansowy organ postępowania przygotowawczego do prokuratora wniosku o podjęcie określonych czynności procesowych, co skutkuje zapoznaniem się z aktami prowadzonego dochodzenia przez prokuratora, nie oznacza, iż prokurator podejmując te czynności, obejmuje sprawę nadzorem (por. art. 122 § 2 zdanie pierwsze k.k.s. – tak też przywołana uchwała SN w sprawie I KZP 13/15). W tym kontekście wywód skarżą-